

WS - viesti

Outilaisille ja Smolanderueille

2021

Voutilaisten-Smolanderien sukuseura r.y.

Sposti: info@ws-sukuseura.fi

Kotisivu: www.ws-sukuseura.fi

Facebook: hakusanalla ws-suku

Puheenjohtaja: Eija Mäki, Lokkitie 1 C 4, 73600 Kaavi, puh. 0400-561 401

Sihteeri: Marita Parviainen, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi, puh. 044-5928 697

Pankki: Valkeakosken Osuuspankki, FI13 5494 0920 0645 34, BIC OKOYFIHH

WS-viesti

Julkaisija: Voutilaisten-Smolanderien sukuseura r.y.

Toimittajat ja taitto: Eija Mäki ja Marita Parviainen

Paino: Monetra Oulu Oy, Kuopio

Sisälllys:

Puheenjohtajan tervehdys

Kunniakäynti esi-isiemme muistopatsaalla Maaningalla

Geokätköilyä – Jarmo Tiilikainen

Korvaamattomia ihmisiä -runo – Anna-Maija Voutilainen

Suunnitelmissa – tulevat tapahtumat

Vaikeuksien voittaja – Erään savolaisen uudisraivaajaperheen tarina

Neljä vuodenaikaa -runo – Anna-Maija Voutilainen

Sukuun naitu – Hannu Konola, pastori ja kuvataiteilija – Mikko Parviainen

Jäsenasiaa

Kansikuva: Muistopatsas Per Jönssonin ja esivanhempien muistolle, Mikko Parviainen

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät sukulaiset

Olemme nyt pari vuotta eläneet Korona rajoitusten ehdoilla, eikä meillä ole ollut mahdollisuutta isompiin sukulaistapaamisiin, mutta vihdoinkin kokoontumisrajoitteet ovat poistuneet ja voimme taas kokoontua yhteen erilaisten tapahtumien merkeissä. Joulukuussa on mahdollisuus osallistua jo perinteeksi muodostuneeseen pikkujouluun. Menemme katsomaan Kuopion kaupungin teatteriin Rintamamiestalo esitystä, väliajalla meille on kahvitarjoilu ja esityksen jälkeen pidämme vuosikokouksen.

Seuraava mielenkiintoinen tapahtuma on sitten jo helmikuussa Lahdessa, jossa pidetään DNA-luento. Jos tämä DNA-luento teitä kiinnostaa, niin katsokaa tarkemmat tiedot tässä lehdessä olevasta ilmoituksesta ja merkitkää tapahtuma jo ensivuoden kalenteriin.

Saimme nauttia lämpimästä kesästä ja kauniista syksystä, luonto oli taas upea väriloistossaan. Nämä muistot lohduttakoon meitä nyt lokakuun harmaudessa, kun taivas on harmaa ja ilmaa halkoo pohjoistuulen kylmä puhallus. Odotetaan vielä vähän aikaa vähäistä määrää lunta, joka peittää tämän kaiken harmauden valkoisen vaippansa alle ja käännetään katseet jo joulun odotukseen. Toivon, että joulun olisi kaikille rauhoittumisen ja levon aikaa, eikä kukaan uupuisi kiireiden alle.

Toivotan kaikille hyvää loppuvuotta ja siunausta tulevalle vuodelle 2022.

Eija

KUNNIAKÄYNTI ESI-ISIEMME MUISTOPATSAALLA MAANINGALLA

Valitettavasti heinäkuulle suunniteltu Sukujuhla ja sukokokous Maaningalla jouduttiin perumaan koronatilanteen vuoksi. Tarkoitus oli juhlistaa samalla 40 vuotta täyttävää Per Jönssonin ja esi-isiemme muiston kunnioittamiseksi pystytettyä muistopatsasta.

Muistopatsas pystytettiin vuonna 1981 Maaningalle Mustanvirran sillan kupeeseen. Läsä oli 128 sukuseuralaista.

Vuonna 1997 muistopatsas siirrettiin Maaningan kunnantalon puistikoon.

Aurinkoisena ja lämpimänä heinäkuun päivänä Eija Mäki ja Marita Parviainen kävivät viemässä kukkaseppeleen muistopatsaalle.

Kuva: Mikko Parviainen

GEOKÄTKÖILY – Jarmo Tiilikainen

Kun olimme vuonna 2015 Vihtori Voutilaisen jälkeläisten serkkutapaamisessa, keskustelimme geokätköilystä Ikepan (= geokätköilijä nimimerkki) kanssa. Kun sitten vähän myöhemmin tapasimme Imatralla, pääsimme heidän opastuksellaan hakemaan ensimmäiset kätkömme ja siitä se harrastus sitten alkoi ja loppua ei näy.

Mitä on geokätköily?

Kyseessä on maailmanlaajuisesti harrastettu ulkoilulaji, jossa tarkoituksena on etsiä erilaisiin paikkoihin piilotettuja kätköjä. Harrastuksen aloittaminen on täysin ilmaista ja harrastaminen onnistuu hyvin kaikenikäisiltä, -kokoisilta ja -kuntoisilta ihmisiltä ympäri vuoden.

Suomessa geokätköilyn harrastajia on kymmeniä tuhansia ja kätköjä löytyy yhteensä yli 100 000 kappaletta. Geokätköjen koordinaatteja ja sijainteja voi tarkastella esimerkiksi Geocache.fi ja Geocaching.com -verkkosivuilla.

Geokätkö on tavallisesti jonkinlainen vesitiivis rasia tai putkilo, jonka sisällä on logivihko, johon nimimerkki kirjataan. Mutta tämän rasian ympärille voikin sitten kätkön tekijä kehittää sellaisia toteutuksia kuin itse haluaa. Kätköjä voikin olla missä vaan; puissa, kivien alla, aidoissa, penkkien, siltojen tai muiden rakennelmien alla. Niitä on myös vilkkaasti liikennöidyillä paikoilla kaikkien silmien alla, mutta niin taitavasti piilotettuna, ettei niihin kiinnitä mitään huomiota. Kätkö voi näyttää pultilta tai ilmastointiräppänältä. Kätköjä voi siis löytää lähes mistä vain, mutta yleensä ulkoa.

Kun kätkö on löydetty onnellisesti, on aika kirjata se löydetyksi tai vaihtoehtoisesti kertoa, ettei kätkö löytynyt. Molemmat tiedot ovat tärkeitä kätkön omistajalle. Ei siis kannata ujostella löytymättömienkään kirjaamista. Ensinnäkin kirjataan nimimerkki kätkössä olevaan lokivihkoon ja sen jälkeen se kirjataan vielä internetissä geokätköilyohjelmaan (geocaching.com).

Jokaisessa geokätkössä on merkitty vaikeus- ja maastoarvo yhdestä viiteen. Haastetta löytyy siis niin paljon kuin haluaa, ja esim. ykkösen maastoarvon kätköt löytyvät pyörätuolistakin käsin. Me aloitimme aivan tavallisista helpoista kätköistä, ja taitojen karttuessa sitten vähän vaikeampia kätköjä. ”Jokainen tyylillään” sopii tähän harrastukseen hyvin.

Kätkötyyppejä on erilaisia. Alla muutama eri kätkötyyppi.

Traditional eli tavallinen peruskätkö, joka löytyy ilmoitetuista koordinaateista.

Multicache eli moniosainen kätkö. Tämä voi olla vaikkapa sarja tavallisia kätkörasioita, jotka on ketjutettu niin että ensimmäisestä löytyy koordinaatit seuraavaan, jne. kunnes saavutaan viimeiselle rasiialle, jossa vasta on lokikirja.

Mystery eli mysteerikätkö on sellainen, jossa pitää ratkaista jokin tehtävä tai arvoitus, jotta kätkön koordinaatit saa selville.

CITO eli Cache In, Trash Out –tapahtuma on kätköilijöiden tapaaminen, jonka yhteydessä siivotaan jokin alue sinne kertyneistä roskista. Pari viikkoa sitten olimme Citossa, jossa kerättiin vieraslaji Espanjansiruetanoita maastosta.

Mitä geokätköily maksaa

Alkuun pääsee melko vaatimattomalla varustuksella. Sovelluskaupasta voi ladata kännykkään ilmaisen geokätköily-sovelluksen (mm. Geocaching, c:geo) ja nimimerkin luonti on myös ilmaista. Tarvitaan myös säänmukainen vaatetus, joka mielellään saa olla pesua pelkäämätöntä laatua.

Aika moni harrastaja varmasti allekirjoittaa, että ei tämä silti aivan ilmaista ole. Jotkut ovat hankineet esim. asuntoauton, jotta pääsee kätevästi yöpymään kätköreissuilla. Meidän ensimmäinen hankintamme oli 8 m teleskooppivapa, jonka päähän tuunattiin koukku, jolla saa puiden oksilla korkealla roikkuvia kätköjä laskettua alas ja nostettua takaisin ylös. Sen jälkeen on tullut hankittua melko paljon muutakin: teleskooppitikkaat, taskulamppuja, UV-lamppuja, kumivene, kahluuhousut jne. Ja auton tankki tuntuu olevan aina tyhjä.

Kävin jokunen vuosi sitten kiipeilykurssin ja hankimme varusteet, joten nyt voimme hakea myös korkealle puihin kiinnitettyjä kätköjä tai laskeutua kalliolta alas. Olemme hakeneet kesällä veneellä kätköjä saarista ja talvella lumikenkäilemällä suolla yli 20 asteen pakkasessa. Olemme etsineet kätköä mm. Eiffelin tornin juurella, Rooman Colosseumin maastosta, Sloveniassa pilvenpiirtäjän katolta. Suurimman osan kätköistä olemme löytäneet kuitenkin ihan vain autolla kätkön lähelle ajaen ja siitä polkuja pitkin kävellen tai pyöräillen. Tällä hetkellä meillä on kätkölöytöjä yli 15 000 kpl ja 21 eri maasta.

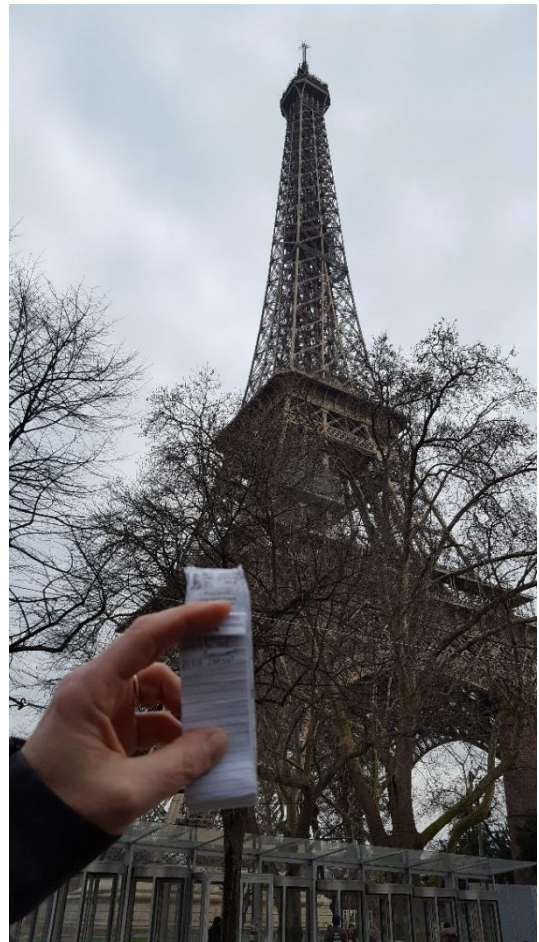
Heti harrastuksen alussa otimme tavoitteeksi löytää vähintään yhden kätkön jokaisesta Suomen kunnasta. Sukulointireissut alkoivat saada mutkia matkaan, sillä geokätköilijä ei liiku yhden pysähdyksen taktiikalla. Matka-aika helposti tuplaantui tai triplaantui, kun poikkesimme tutulta tieltä kerran tai aika montakin kertaa. Kotimaan matkailu lisääntyi ja saimme urakan päätökseen viime kesänä, kun kiersimme ystävien kanssa Ahvenanmaan kaikki kunnat.

Miten geokätköilyn voi aloittaa

Helppimmalla pääsee, jos tuntee jonkun kätköilevän kaverin, joka opastaa alkuun ja jolle kilauttaa hämmennyksen hetkellä. Tosi hyvä opas aloittelijalle löytyy sivustolta www.6123tampere.com, jota ylläpitää pitkän linjan geokätköilykonkari.

Kannattaa myös opetella lukemaan karttaa ja muistaa tutustua kätköjen aiempiin löytöloggauksiin, sillä niistä löytyy paljon tietoa, joka helpottaa kätkön löytämistä. Ja siinä vaiheessa, kun haluaa oppia ratkaisemaan mysteerikätköjä, kannattaa osallistua mysteerinratkontakurssille, jossa käydään tavallisimpia ratkaisumalleja läpi.

Jokainen kätköillessä ulkona vietetty minuutti on pois sohvanpohjalta ja tämä on loistava syy lähteä ulos joka päivä. Se oli alun perin meille tärkeintä, nyt voisimme luetella monta syytä lisää. Aivot saavat haastetta mysteereitä ratkaistessa, kun täytyy etsiä tietoa tai opetella käyttämään uusia ohjelmia. Geokätköilemällä voi löytää sellaisia kauniita tai muuten mielenkiintoisia paikkoja, joihin ei takuulla muuten eksyisi. Olemme myös saaneet uusia ystäviä, jotka ovat yhtä hurahtaneita tähän mukavaan harrastukseen.

Korvaamattomia ihmisiä

Olemmeko korvaamattomia?
Emme ole, mutta jotain kuitenkin on,
olemme äiteinä, isinä, sisaruksina,
ukkina, mummina ja ystävinä
lähes korvaamattomia.
Elämä vain on ennalta
arvaamattomia, määräämättömiä,
yllättäviä asioita täynnä,
joihin on sopeuduttava,
on luovuttava.
Olemme korvaamattomia
myös työssä, ei omaa
tärkeyttä korostaen,
vaan taitavina, ahkerina,
vastuunsa kantavina ja työnsä osaavina.
Työt, toimet, asiat muuttuvat,
uudet tulokkaat haasteen ottavat,
on sopeuduttava ja jälleen luovuttava.
Löytäisimmepä itsestämme
hyvät puolet,
rakkauden sävyttämät
korvaamattomat.

Ulla-Maija Voutilainen

SUUNNITELMISSA – TULEVAT TAPAHTUMAT

PIKKUJOULU lauantaina 4.12.2021 klo 13:00 ”Rintamamiestalo” (kesto 2h 55min)

Paikka: Kuopion kaupungin teatteri

Lipun hinta 38,50€ (sisältää väliaikatarjoilun)

Sitova ilmoittautuminen 16.11. mennessä:

Sposti: info@ws-sukuseura.fi tai 044 5928 697 (klo 18-20), txt-viestillä tai voit jättää viestin vastaajaan

Ilmoita; osallistujan / osallistujien nimet, puhelinnumero ja mahdollinen erityisruokavalio

Maksu 16.11. mennessä tilille:

Voutilaisten-Smolanderien sukuseura

FI 13 5494 0920 0645 34

Viestiin: Pikkujoulu ja osallistujan / osallistujien nimet

LIPUT saa Maritalta ennen esityksen alkua teatterin ala-aulassa!

VUOSIKOKOUS lauantaina 4.12.2021 klo 16:15 (teatteriesityksen jälkeen)

Paikka: Kuopion kaupungin teatteri, Minna-lämpö

Vuosikokousasiat:

1. kokouksen avaus
2. valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri ja kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa
3. todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. hyväksytään kokouksen työjärjestys
5. jäsenmaksuja koskeva sääntömuutos; hallitus päätti (17.9.2021 kokouksessa) esittää vuosikokoukselle vuosijäsenmaksuksi 25€/v. Tullakseen voimaan sääntömuutos tulee hyväksyä vuosikokouksessa vähintään kolmen neljäsosan (3/4) enemmistöllä annetuista äänistä.
6. esitetään tilinpäätös, vuosikertomus ja toiminnantarkastajan lausunto vv. 2019-2020
7. päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille vastuuvollisille
8. vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio 2020-2021 sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet
9. päätetään puheenjohtajan ja hallituksen matka- ja kulukorvauksista
10. päätetään seuraavan Sukujuhlan ja -kokouksen ajankohta
11. valitaan hallituksen puheenjohtaja, päätetään hallituksen koko ja valitaan jäsenet
12. valitaan yksi tai kaksi toiminnantarkastajaa ja varatoiminnantarkastaja

SUKUTUTKIMUS – JA DNA -TAPAHTUMA lauantaina 12.2.2022

Paikka: Lahden seudun sukututkijat ry, Väinämöisen tie 2 A, 15200 Lahti

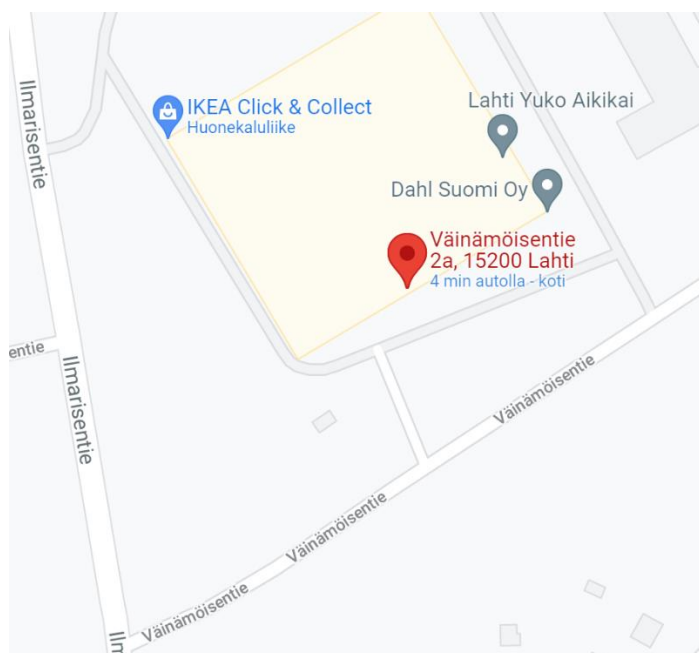
Ohjelma:

klo 10:45	Tapaaminen luentoa paikalla
klo 11:00	Ruokailu (omakustanteinen) 10€ Omatoiminen kirjastoon tutustuminen
klo 12:30	”DNA sukututkimuksen alkeet”, sukututkimuskouluttaja Erkki Kiuru, kesto noin 3 tuntia (sisältää kahvit)

Ilmoittautuminen 4.2.2022 mennessä: juha@ilmoniemi.fi

Ilmoita: nimesi ja osallistutko ruokailuun ja mahdollinen erityistoive ruokailun suhteen

Luento on osallistujille maksuton.

Hyvät sukuseuran jäsenet

Monet sukuseuran jäsenistä ovat teettäneet isälinjan DNA testin (Y-DNA testi). Olemme hallituksessa kiinnostuneita, mikä on Haploryhmänne. Emme tee Haploryhmä puuta, mutta jos sallitte, että Haploryhmänne (ilman nimiä) julkaistaan, niin kukin voi katsoa omista Haploryhmän tuloksista, miten sijoittuu suhteessa muihin. Oletusarvoisesti Voutilaiset ovat ryhmään I-M253 tai sen alaryhmään kuuluvia.

Voutilaiden sukuseuralle järjestetään 12.2.2022 DNA luento, jolloin myös Haploryhmiä voidaan käsitellä.

Voitte lähettää Haploryhmän tiedot 31.12.2021 mennessä; info@ws-sukuseura.fi

Seuraava tarina ilmestyi Pienviljelijälehdessä vuonna 1932. Lehti oli maanvuokraajain ja pienviljelijöiden liiton äänenkannattaja. Kirjottanut nimimerkki Kynnönneuvoja.*

VAIKEUKSIEN VOITTAJIA – Erään savolaisen uudisraivaajaperheen tarina

”Tuollako sitä nyt keträtään”, huudahti Voutilaisen emäntä, kun näki miehensä, Heikin tulevan Kuopion markkinoilta ja taluttavan perässään vajaa vuoden vanhaa varsaa.

Asia oli nimittäin siten, että Voutilassa ei ollut rukkia, joten siis, kun oli jotain kehrättävää, oli rukki lainattava naapurista. Tähän ei Voutilan mamma ollut tyytyväinen. Monesti sai Heikki tästä kuulla kunniansa. Nyt Heikki oli saanut kokoon sen verran rahoja, että oli lähtenyt Kuopiosta rukkia ostamaan. Jalan hän käveli 50 km taipaleen. Ei ollut Voutilain Heikillä hevosta, enempää kuin hänellä oli omaa mökkiäkään. Asui vain perheineen ”loisena” eräässä talossa. Lehmiä kuitenkin pidettiin 2-3:kin. Heinät niille ”hyyrättiin” talollisten ”jälkiniityiltä”. Lanta meni ilmaiseksi toisten pelloille. Varsinkin viimeainittu Heikkiä harmitti. ”Saisihan se lanta kasvattaa omaksi viljaa”, tuumi hän usein. Oli se loisen elämä Heikkiä ja Heikin eukkoa monesti kyllästyttänyt. Mutta mikäs auttoi. Varaa oman mökin laittoon ei ollut. Tätä Heikki nytkin mietti astuskellessaan Kallaveden jäällä Kuopion markkinoille, rukin ostoon.

Hevosmiehiä karautti matkamiehen ohi. Olisi se toista ajaa hevosella kuin talsia jalan, juolahti Heikin mieleen. Jospa ostankin hevosen rukin asemesta, kehitti hän ajatustaan. Nämä ajatukset hautautuivat kuitenkin sen tosiasian alle, ”ettei ole rahattoman markkinoista”.

Kuopioon päästyään hän suuntasi kaikesta huolimatta askeleensa ”hevoslaanille”. Siellä oli hevosia sekä hyviä että huonoja. Kaupanteko oli täydessä käynnissä. Mustalaiset näkyivät olevan kuin kotonaan. – Heikin silmä osui kauniiseen, keväälliseen varsaan. Jospa olisi vähäsen rahaa lisää, ostaisin tuon varsan, tuumi Heikki. Rahaa ei kuitenkaan ollut ja hän oli jo luopunut ajatuksestaan, kun sattumalta tapasi erään tuttavansa. Tälle hän esitti asiansa. Sattuikin niin, että tuttava lainasi Heikille puuttuvan rahaerän ja hän osti varsan.

Kun Heikki paluumatkallaan lähentyi asutopaikkaansa, loistaloaan, juolahti hänen mieleensä – rukki. Mitähän eukko sanoo? Heikkiä alkoi jo vähäsen pelottaa. Kohta oltiin kotona, vaikka matka varsaa talutella ei kovin nopeasti kulunutkaan. Niin se Voutilan mamma sitten sanoi kuten alussa kerroimme. Ei luvannut varsasta välittää mitään. Kehrätä ei myöskään luvannut lainarukilla. Siinä sitä nyt oltiin.

”Aika parantaa haavat”, sanotaan. Niinpä Heikin eukkokin vähitellen leppyi. Antoipa jo toisinaan varsalle leivänpalasiakin. Lopulta jo Heikin mielestä syötti sille liikaakin paljon leipää. – Rukki haettiin kylästä lainaksi tarvittaessa ja kehrättiin kuten ennenkin.

Varsa kasvoi komeaksi hevoseksi. Monta kertaa oli se voutilaisille antanut hyvän kyydin. Useiden kyläläisten mielestä oli loisukolla liika hyvä hevonen. Samalta tuntui Heikistä itsestäänkin. Ostaisin halvemman hevosen tilalle ja myisin tämän. Väli rahat olisivat hyvät vaikka oman mökin laitossa, tuli toisinaan hänen mieleensä. Tätä ajatusta ei hän kuitenkaan uskaltanut ilmaista vaimolleen, siksi paljon hän tiesi eukkonsa pitävän hevosesta. Ei uskaltanut sanoa silläkään ehdolla, että lupaisi tuoda rukinkin. Muuten ei äiti-mamma ollut pitkiin aikoihin puhunut rukista mitään. Tyytyväisenä kehräsi lainarukilla, kun tiesi, että ”hevosella pääsee”.

Niinpä olivat taas Kuopiossa markkinat. 3-4 vuotta oli kulunut siitä, kun Heikki oli varsan ostanut, vaikka pitikin ostaa rukki. Heikki lähti taaskin markkinoille. Muille asioille vain oli menevinään. Siellä hän kuitenkin myi hevonsa saaden siitä useita tuhansia markkoja. Meni sitten rukkikauppaan ja osti hyvän rukin. Heikki oli vähäsen mielissäänkin, ettei viime kerralla ollut rukkia ostanut, sillä niiden hinnat olivat huomattavasti alentuneet.

”Minä ostin sen rukin”, sanoi hän kotiin tultuaan eukolleen ikään kuin olisi palannut siltä ensimmäiseltä rukinostomatkaltaan. ”Tuollako sitä nyt kynnetään” tokaisi eukko rukkia osoittaen. Heikki sai yhtä kylmän vastaanoton tuodessaan rukin kuin silloinkin, kun ei sitä tuonut. Ei luvannut eukko koskaan lähteä huonon hevosen rekeen.

Kuva: Museovirasto

Noin viisi vuotta on Heikki vaimoineen ja lapsineen, jotka viimeainitutkin jo ovat ennättäneet aikuisiksi, asunut omalla tilallaan Tuusniemen Salonkylässä. – Kun he vielä olivat loisina, oli vanhin poika, Antti, lähtenyt hanketöihin Kotkaan, savolaisten Ameriikkaan. Täällä olo ei kuitenkaan häntä kauvan miellyttänyt. Takaisin maalle ja kiinni turpeeseen paloi Antin mieli. Maalaistyö hänen silmissään kohosi satamatöitä paljon korkeammalle. Niin he sitten olivatkin päättäneet yksissä tuumin, isä-Heikki, Antti ja poika-Heikki ostaa metsäpalstan, jossa olisi viljelyskelpoista maata. Tuumaan yhtyi emäntä tyttäriineen. ”Viljelemättömän maapalan saa halvalla. Meillä on vähän rahaa, mutta jos terveyttä riittää, työvoimaa on kyllä.” Näin tuumivat miehet.

Sopiva maapala tarjottiinkin myytäväksi. Siihen pääsivät voutilaiset kiinni. Kaikin he kävivät käsiksi uudisasukkaan raskaaseen tehtävään. Heillä oli innostusta ja voimaa. Rakennukset rakennettiin, peltoja raivattiin. Entiseen, koskemattomaan metsään on 4-5:ssä vuodessa ilmestynyt sievä pientila. Viljelyksiä on jo lähes 5 hehtaaria. Vuoden 1928 uudisraivaajien viljelyspalkkion turvinkin raivattiin 2 ha suoviljelystä ensiluokkaiseen kuntoon. Kovan maan pelloilla töröttää vielä muutamia kantoja muistuttamassa entisyyttä. Nekin sieltä vähitellen häviävät, mutta uutta kannokkoa ”vierretään” sijaan. Voutilaiset polttivat vielä entiseen tapaan kaskea, mutta eivät jätä sitä yhden sadon jälkeen lepittymään kuten ennen yleensä tehtiin, vaan raivaavat sen vähitellen ”sulaksi” pelloksi. ”Vaikka tässäkin pitää kovasti tehdä työtä, on se kuitenkin toista kuin loisena olo”, sanovat voutilaiset.

Innokasta maatalousväkeä he ovatkin. Pienviljelijäin ammatilliselle yhteistoiminnallekin he antavat täyden arvon. Antti-poika onkin Länsi-Tuusniemen pienviljelijä osaston innokas puheenjohtaja. ”Pienviljelijässäkkin” olemme toisinaan nähneet hänen kirjoituksiaan. – Isä-Heikille, joka Voutilassa pitää ”jootä”, oli pari vuotta sitten tullut sellainen käsitys, että apulannoista vain kalisuoloja kannattaa käyttää. Hän nimittäin uudissuoltaan sai erinomaisen sadon käyttäessään kalisuolaa lannoitteena. Nyt Heikki on kuitenkin tullut huomaamaan, että kalisuoloilla yksistään saadaan hyvä sato vain silloin, kun muita kasviraavintoaineita on riittävästi ja vain kalia puuttuu. Voutilan suolle käytetään jo tuomaskuonaakin, mikäli varat riittävät lannoitusaineiden ostoon. Saven ajoa ei sinne myöskään unohdeta. ”Karjanlanta näkyy tarvittavan kovan maan pelloilla”, tuumii Heikki. Sellainen käsitys Heikillä on myöskin, että siemen seuraavan kevään kylvöjä varten on varattava jo syksyllä. Niinpä

hän eräänäkin syksynä vei kauran siemenen naapurin pellolla olevaan käyttämättömänä olevaan huoneeseen, johon ei talvella ollut minkäänlaista tietä. Tämä siltä varalta, ettei vahingossakaan tulisi ottaneeksi siemenlaarista.

Niin, nyt Voutilassa on rukki, on hevonen, onpa oma tilakin. Emäntä on hyvillään, kun ei tarvitse lainarukilla kehrätä; on hyvillään, kun taas on hyväjuoksuinen hevonenkin. Isäntä-Heikki on hyvillään, kun on oma koti omalla maalla, vaikka saikin kolmatta vuosikymmentä perheineen asua loisena.

”Hiljaa hyvä tulee, ajatellen aivan kaunis.” Kun nousee Voutilan pihamäelle ja näkee vasta rakennetut rakennukset, näkee ympäristöllä kauniit viljapellot siinä, missä ei 5 vuotta sitten luullut koskaan leivän kasvavan ja kun vielä tietää, miten tälle kaikelle on alkupohja luotu sekä vielä tietää senkin, miten tyytyväisinä siellä aherretaan aamusta iltaan raskasta uudisasukkaan työtä, niin tekisi mieli nostaa lakkia kunnioitukseksi sille, että vielä meidän päivinämmekin uskalletaan lähteä synkkään metsään, tehdä sinne asunto, ottaa sieltä leipä. Ei ole uudisasukkaan leipä ”syrjällä”, vaan se on ”lappeellaan” painautuneena hyvinkin lähelle maanpintaa, toisinaan jankkoon saakka. Se on siitä kuitenkin varmimmin, joskaan ei aina helpommin saatavissa kuin vieraan työstä.

Olen usein käynyt Voutilan pientilalla. Joka kerta, kun lähestyn asuntoa muistuvat mieleeni rukki, hevonen ja oma tila. – Tervehdys Voutilan uutteralle uudisraivaajaperheelle! Säilyköön pienviljelijäinnostuksenne!

Neljä vuodenaikaa

Kesä on niin ihana kauneudessaan,
nyt myös runsaudessaan.

Satona saatiin makoisat marjat,
mustikat ja vadelmat jopa ahomansikat
ja värikylläiset kukat,
kuivumassa oksilla kiikkuu.

Syksy sitten saapuu kirpeän kuulaana,
purppuran punaisena, ruskan ruskeana
ja monen kirjavana pihamattona,
sitten harava liukkaasti liikkuu.

Mielessä hanki jo kutsuu,
auringon kimalluksessa ja sanoo:
hiihtämään tuu.

Talvella aikaa anna myös ystäville,
hiero hartioita ja rakkautta jaa,
sitä ei koskaan liikaa saa.

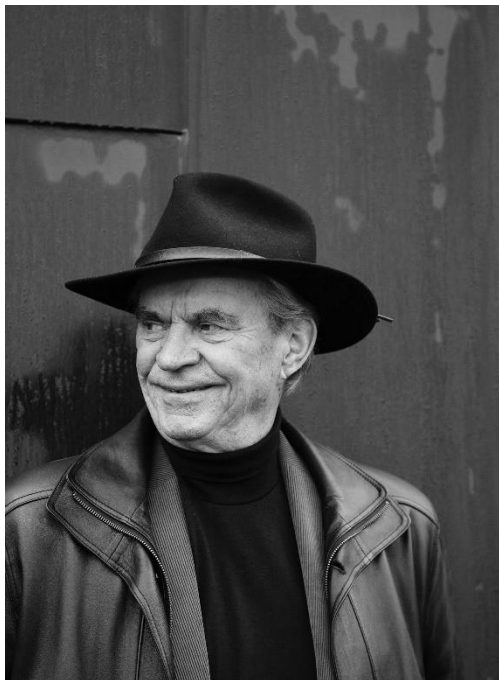
On onnellista nähdä
monet erilaiset luonnon kauneudet
ja kevään suurenmoisen kasvun,
kuin syntymän ihmeen.

Silloin kaipuu herää
ja innolla taas odotan kesää.

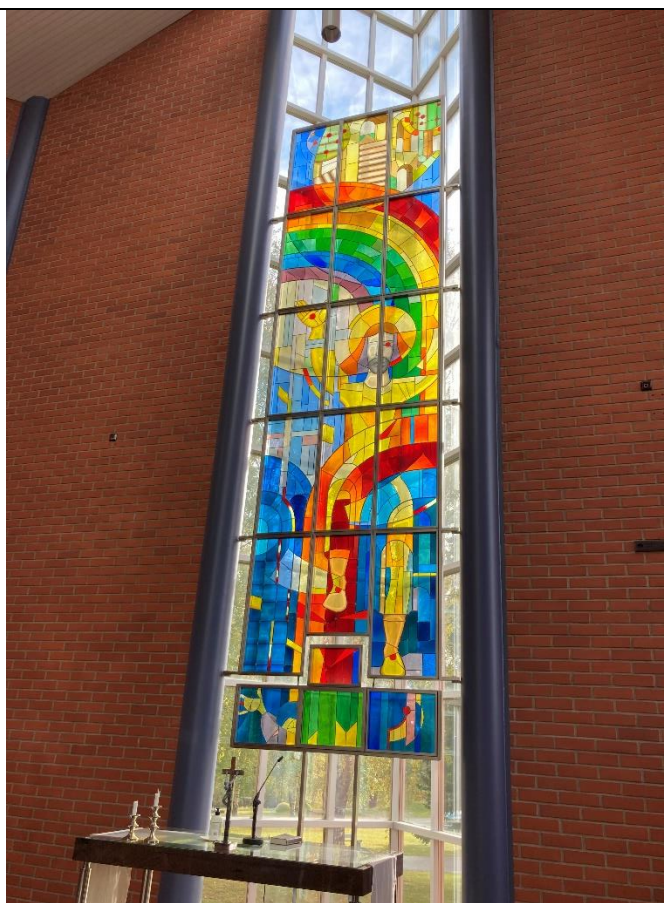
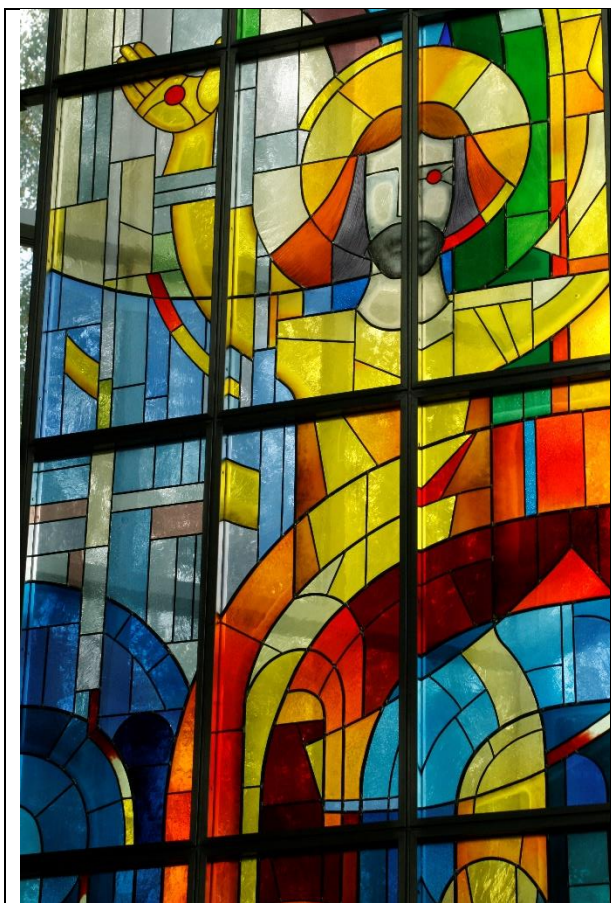
Ulla-Maija Voutilainen

SUKUUN NAITU – HANNU KONOLA, pastori ja kuvataiteilija

Mikko Parviainen, lähteet: Kuvataiteilijamatrikkeli, ET-lehti ja Wikipedia

Hannu (Kari Hannu Johannes) Konola syntyi Oulussa 1943. Hän kävi koulunsa Kuopiossa ja opiskeli teologiaa Helsingissä. Hannu vihittiin papiksi 1970 Turussa, jossa työskenteli sotilaspastorina merivoimien yksiköissä Pansiossa. Taidehistoriaa Konola opiskeli Åbo Akademiassa 1970-luvulla ja lasimaalausta Saksassa 1990-luvulla. Vuonna 1979 hänestä tuli päätoiminen taiteilija ja sivutoiminen pappi. Konola tuli aluksi tunnetuksi öljyvärimaalauksistaan ja grafiikasta. Vuonna 1988 Konola kutsuttiin toteuttamaan lasimaalaus Juankosken kirkkoon. Tulos oli kirkkovuoden mukaan vaihtuvine osineen urauurtava. Teoksen nimi on ”liiton merkki”. Tämän jälkeen lasimaalauksista tuli hänen taiteellisen työnsä pääuoma ja hänen teoksiaan on eri puolilla Suomea parissa kymmenessä rakennuksessa, lähinnä kirkoissa. Juankosken lasimaalausta Konola pitää itselleen henkilökohtaisesti tärkeimpänä työnä.

Juankosken Ylösnousemuksen kirkko, ”liiton merkki”

Konola asui pitkään perheineen Hirvensalossa, jonne valmistui vuonna 2005 Pyhän Henrikin ekumeeninen kappeli. Hannua pidetään taidekappeli-ajatuksen isänä ja kappeli sai myös suurta kansainvälistä huomiota. Rakennuksen etuosassa olevat 12 metriä korkeat lasirelieffit ovat Hannun työtä.

Ammatin valinnastaan Konola on kirjoittanut seuraavaa: "Kun ylioppilasvuoteni 1963 pohdiskelin tulevaa ammattiani, oli tarjottimella kolme sukuni keskeistä ammattia: arkkitehti, pappi ja taiteilija. Päädyin lopulta kahteen viimeksi mainittuun." Taiteilijauransa alkuna hän pitää toimimistaan lukiolaisena parin kuopiolaisen lehden pilapiirtäjänä.

Konolan maalaustaide on paljolti naivismia. Teoksissa vilahtelee enkeleitä, piruja ja pappeja. Pirutkin ovat usein sympaattisen näköisiä. Hannu onkin todennut, että se on niiden strategiaa, jolloin niiden seurassa viihtyy.

Teologiasta Hannu kiinnostui jo kouluvuosina. Uskoon hän ei sano koskaan tulleensa, se ilmaus jopa ärsyttää häntä. Rukouksen voimaan hän sen sijaan sanoo aina uskoneensa ja sen avulla hän sai puolisoakseen myös koulun kauneimman tytön, Kaisan.

Hannu Konola kuoli Turussa 13.10.2020.

Hannun vaimo Anni Katri (Kaisa) Voutilainen syntyi 1942. Hän on ammatiltaan sairaanhoitaja, mutta myös kuvataiteilija. Kaisan sukujuuret ovat Tuusniemellä. Hänen isänsä Lauri oli maanviljelijä Riistaveden Lohilahdessa, joka aikaisemmin kuului Tuusniemeen. Lauri mainitaan sukukirjamme taulussa 2360.

UUDET JÄSENET

Tutta Westerlund, Ikaalinen
Eija Tiihonen, Helsinki

POISNUKKUNEET

Ensio Voutilainen
Elizabeth Marklund
Toivo Voutilainen
Aino Ronkainen
Mirjam Puolamäki
Salme Hiltunen
Terttu Smolander
Antti Jukola
Kaija Huusko
Maija-Liisa Kröger

Muistathan ilmoittaa muuttuneet nimi- ja osoitetietosi!

Osoite: WS-Sukuseura / Marita Parviainen, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi

Sposti: info@ws-sukuseura.fi

Puh. 044 5928 697 / txt-viesti tai voit jättää viestin vastaajaan

Lähetäjä:
WS-Sukuseura ry
Lokkitie 1 C 4
73600 KAAVI

SUKUTUOTTEET – TILAA ITSELLE TAI LAHJAKSI

Kuva: Mikko Kauppinen

Riipus WS-logolla, hopeinen, 45cm / 50cm ketjulla		60€
Korvakorut WS-logolla, hopeinen, riippuvat / nappi		60€
Sukukirja		60€
Isännänviiri		110€
Pöytästandaari		50€
Kylpypyyhe		20€
T-paita, WS-logolla		10€
- naisille; fuksia, nude, musta ja valkoinen		
- miehille: lila, turkoosi, musta ja valkoinen		
Ruokaservetti	10kpl	3,50€
Kahviservetti	10kpl	3€
Anno Domini -kirjanen	1kpl	5€
	5kpl	20€
Olavinlinna-adressi kuorineen		1,50€

Tilaukset: info@ws-sukuseura.fi tai puh. 044 5928 697 / Marita (klo 17 jälkeen)

Tuotteet toimitetaan postiennakolla.

*Kiitos kuluneesta vuodesta
Rauhallista Joulua ja
Hyvää Alkavaa Vuotta 2022!*